

d'Esquerra Unida. Encara que previsiblement duplicarà els seus efectius, no fa cara de ser la beneficiària de l'ensorrada del PSPV. El seu pacte amb els Verds i una porció del nacionalisme no li su-

posen una contribució decisiva per a ocupar l'espai que desallotgen les hosts de Lerma.

I, per últim, la soledat en què es veu immers el PSPV. No hi ha qui trenque

una llança pels seus llargs anys de gestió. On són aquells intel·lectuals que van prosperar al seu costat? Potser els uns i els altres esperen ressuscitar amb la Pasqua. **J. J. Pérez Benlloch**

Esperant l'aigua

Josep Sanchis insisteix en la necessitat d'encetar un diàleg sobre els transvasaments d'aigua, lliure de prejudicis territorials.

Els llauradors i ramaders del País Valencià s'alcen tots els dies durant els últims anys mirant el cel o seguint amb deteniment els butlletins meteorològics dels mitjans de comunicació. I totes les respostes no poden ser més descoratjadores, res, ni una gota. La greu sequera estructural continua i s'estén. De les comarques del sud d'Alacant en les quals les collites ja s'han donat per perdudes fins a qualsevol comarca que, si encara no n'ha patit els efectes devastadors, de ben segur que els patirà. I ja no hi ha excepcions entre les de secà o de regadiu.

Com si els problemes que hi sofreixen tant de casa seva —excessiu minifundisme, envelliment progressiu, elevada incidència de l'agricultura a temps parcial— com de més enllà de les fronteres —liberalització del comerç mundial amb pèrdua de la preferència comunitària, reformes dolentes de les produccions: fruites, hortalisses i vi— no foren suficients, han de viure sotmesos a un estat d'angoixa permanent perquè no poden regar els conreus i veuen les collites força minvades.

I ja que no hi ha expectatives de pluja, què és el que poden desitjar aquests homes i dones que viuen la gran majoria exclusivament del seu treball a la terra, doncs aigua i només aigua, vinga d'on vinga, que travesse els camps secs valencians. A hores d'ara, quan estem a punt d'entrar en un nou segle i es parla d'infraestructures quasi inversemblants fa uns anys, d'autopistes de la informació, no es

pot perdre més temps en discussions demagògiques sobre els transvasaments.

Cal millorar la gestió, la distribució i l'ús de l'aigua i, per tant, posar en marxa del Pla Hidrològic Nacional és un clam unànime, una necessitat irrenunciable,

La sequera persisteix. La necessitat del Pla Hidrològic Nacional és cada vegada més clara.

una verdadera autovia de l'aigua a través de la qual els transvasaments entre les conques excedentàries i les deficitàries, com ara les nostres, es convertesca en una norma bàsica i no en una lluita política entre comunitats. Resulta il·lògic que, segons les xifres facilitades recentment, les regions humides de l'estat espanyol duplicuen el consum d'aigua per habitant de les més afectades per la sequera, o dit d'una altra manera, no és normal que no hi haja la possibilitat de transvasar aigua d'on més hi ha, on es malbarata, i que ací s'hagen de plantejar restriccions.

Però la solució, tot i aquests problemes, no es fa amb una manifestació a la capital de l'imperi castellà com la que ha pro-

tagonitzat una organització professional agrària pertanyent a la gran patronal empresarial o amb processons als sants implorant la pluja, sinó més aviat amb el diàleg i el consens entre totes les parts afectades. Els nostres mals no estaven a

RAFA GIL

Madrid —allí no hi ha problemes per a regar perquè no tenen consciència del que suposa perdre ací produccions molt competitives a l'exterior—, sinó al País Valencià. Per això cal que es cree una comissió de seguiment de la sequera al nostre àmbit amb la participació de tots els agents implicats en aquest dèficit de l'aigua, que faça un seguiment exhaustiu dels danys i aplique una sèrie de mesures amb el màxim consens possible.

A més, mentre tot això arriba, els llauradors veuen com la seua renda va perdent poder adquisitiu a conseqüència de la sequera. Aquests han de rebre ajudes directes que pal·lien aquesta situació i no sols per als conreus de regadiu sinó també per als de secà. Tot i això, aquesta política de concessió d'ajudes no pot fer-se amb alegria i descoordinació: els llauradors professionals a títol principal, aquells que perceben la major part de les seues rendes de l'activitat agrària, han de tenir accés prioritari. Seria de bojos si accedira en les mateixes condicions a les ajudes, per exemple, un llaurador que només viu del treball a la seua explotació que un metge que té el seu camp com a lleure de cap de setmana. **Josep Sanchis**